

Joan Badia, aprenent de noucentista

JOSEP BRUGADA
I GUTIÉRREZ-RAVÉ

Per bé que siguin molt escadusers els trets biogràfics del poeta gironí Joan Badia –sabem que va néixer a Girona el 1900 i que morí a la mateixa ciutat vint-i-tres anys després–, la seva petita i modesta obra literària ens permet almenys de seguir la trajectòria d'un autor el qual tendí molt promptadament als models estètics d'aquell "complex fenomen supraestructural que s'autodenominà Noucentisme"⁽¹⁾.

La creació literària de Joan Badia –desconeguda en la seva generalitat– s'orientà des dels seus inicis cap aquelles directrius que menaven d'una forma força clara vers el noucentisme que s'engendrà a Barcelona.

Si ens és permès parlar d'un possible noucentisme a Girona o si es vol d'una influència del noucentisme a la ciutat dels rius, tal vegada allò més assenyalat i plausible serà fer referència a l'obra poètica d'aquell "jove arquitecte amorós" del qual ens parlà l'Eugeni d'Ors, és a dir de Rafael Masó⁽²⁾. Masó, esdevingué un autor que donà a conèixer no solament una obra poètica estrictament, sinó que decantà la seva obra artística en general vers la formació d'una escola noucentista a Girona⁽³⁾.

Presència del Noucentisme a Girona

Dins el ventall d'escriptors que Girona donà a l'època, hom ha de comptar amb altres autors que d'una manera o altra se sentiren atrets per la generació capdavantera del nou-

DIBUIX ENRIC MARQUÈS

Joan Badia

cents. Determinats passatges d'obres de Xavier Monsalvatge, Rafael Gay de Montellà, Laureà Dalmau o fins i tot del mateix Carles Rahola fan pensar en una lleu influència entre els gironins d'aquella *intelligentsia* que marcà i tipificà "les aspiracions hegemòniques dels nuclís més actius de la burgesia catalana"⁽⁴⁾. Amb això no volem dir, però, que els autors esmentats haguessin pres una posició clarament militant al que en definitiva representà el noucentisme. Ens referim purament i simplement a "lleus influències" del moviment o de l'estètica noucentista sobre determinats articles, poemes o narracions, efectes que són palpables en la poesia de Rafael Masó, en determinats articles més tardans de Carles Rahola o, ja no cal dir, en tota l'obra poètica i narrativa d'un neo-noucentista per excel·lència a les comarques gironines, ens referim a l'orsisme inherent en l'obra de Carles Fages de Climent, obra que caldria estudiar amb rigor des d'aquesta perspectiva, però que se situa cronològicament en unes dates en les quals el noucentisme era pràcticament acabat d'una manera ortodoxa. Fages, òbviament, és un poeta que ens cal estudiar des d'aquesta òptica del que nosaltres anomenem neo-noucentisme o post-noucentisme. No entrarem en la qüestió per tal com el nostre objectiu ara i adés no se centra en l'estudi de la poètica de l'empordanès, ni en l'estudi dels altres autors els quals hem citat suara. En darrer terme –insistim–, l'estudi que havem citat de Narcís Comadira creiem que és un bon punt de referència per qüestionar-se el *quid* del noucentisme a Girona.

Als autors gironins a què hem fet referència, hauríem d'afegir-hi el nom d'un personatge que ben tost sentí atracció vers els capdavanters del moviment noucentista; ens referim al malaguanyat Joan Badia. Un dels punts de partença que ens indueix a pensar en aquesta influència noucentista –del poc noucentisme que en tot cas sospitem aquest degué conèixer i assumir– és la voluntat que notem en els seus textos literaris d'apropar-se vers els pressupòsits de la reconstrucció de la Catalunya-Ciutat, altrament podem entreveure també un apropament al terme orsià de la civilitat en l'obra de Badia. "Flumilet", que amb aquest pseudònim signà alguns poemes en determinades revistes de l'època, trobà també en la seva ciutat les motivacions per als seus poemes i per a les seves narracions. Ens cal pensar tanmateix que en aquesta època, la qual comprèn l'inici del segle fins a 1923, dates decisives per al noucentisme i que comprenen la intersecció fonamental de dues estètiques,

la del modernisme i la del noucentisme, a Girona es publicaren obres literàries de caire marcadament modernista com ara *Josafat*, *Nàufregs* (1906), *Proses Bàrbares* (1911) de Prudenci Bertrana, *Camí de Llum* (1909) de Miquel de Palol, novel·les que per posar un exemple, es publicaren al mateix temps que hom anava ja publicant a la mateixa ciutat quelcom distanciat d'allò estrictament ruralista o decadentista.

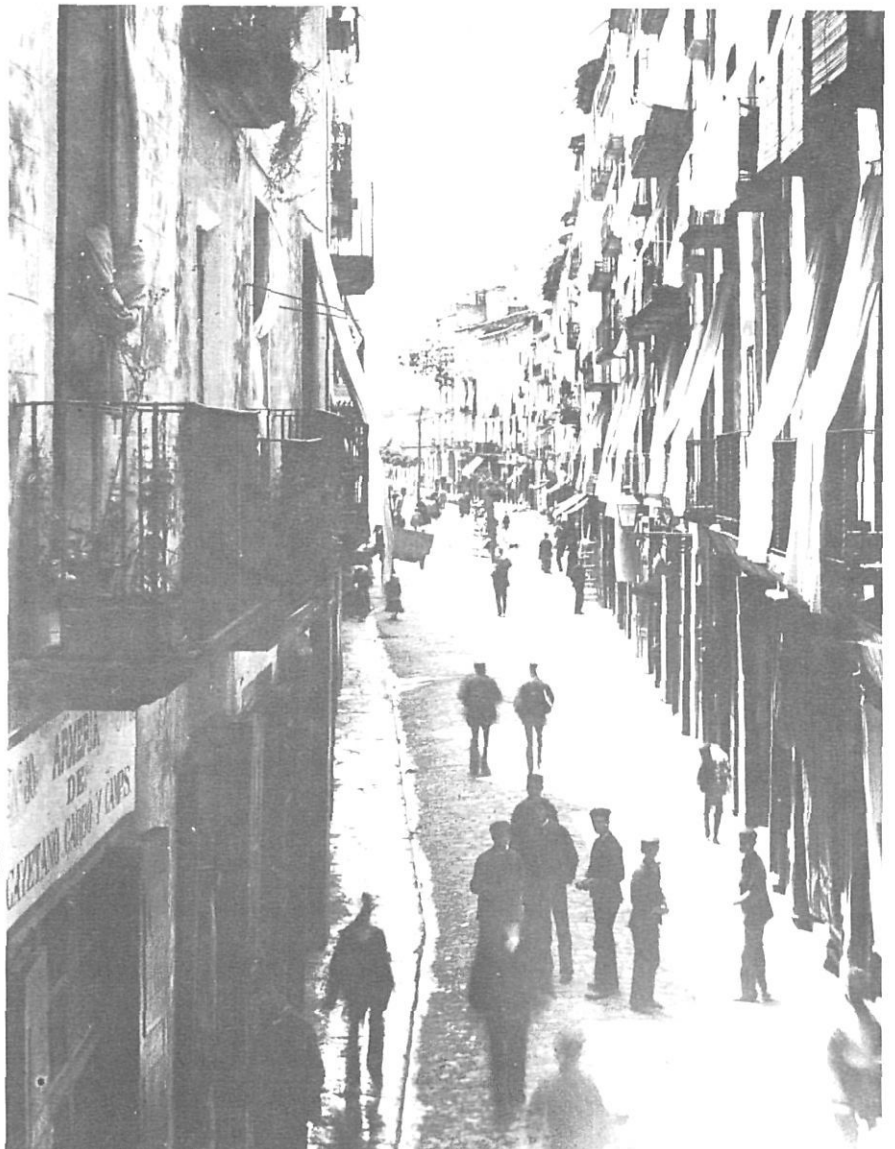
La ciutat com a leit-motiv

El poeta Joan Badia fou un dels qui trobà en la ciutat, més que no pas en allò purament ruralitzant o decadentista de Bertrana o de Palol, el *leit motiv* de la seva obra literària. Dins els mateixos "ciutadans murs" el poeta de Girona trobà les seves motivacions poètiques i narratives. Tal i com assenyala el poeta Josep Mª López-Picó, Badia volgué fer de la seva ciutat

"Substància d'art". Efectivament, si hom té cura de llegir amb detall els seus poemes i les narracions podrà adonar-se de la vinculació i la filiació del gironí cap als models poètics carnerians i fins i tot hi podrem observar motivacions literàries preses del mateix Eugeni d'Ors. Isern i Dalmau volgué situar Badia com un promotor de la inspiració estètica del noucentisme a Girona.

Joan Badia fou el poeta adolescent, selecte, de la vella Girona, que posà sobre les seves pàgines molsudes, avellutades, la gràcia d'un alè fresc de joventut i una ironia fina, de convent, revolotejant com una abella melosa... i, com la novícia del convent dintre l'aparent monotonia del seu viure, no era pagà, però tenia una dolça manyaga, llaminera a flor d'ulls que es reflexa en les coses vistes per la mirada, coses on de tant en tant, s'hi troben esquincos de pagania, de l'esponjosa pagania de Girona⁽⁵⁾.

En tots els reculls poètics i narratius de "Flumilet", podem apreciar com

ARXIU IMATGES AJUNTAMENT GIRONA

Joan Badia va néixer i va viure en aquest carrer de l'Argenteria de començament de segle.

ens retreu, encà i enllà, la seva ciutat natal amb una nova visió, bandejant les apreciacions ruralistes o decadentistes que alguns autors pròpiament modernistes havien reflectit en fer esment a la ciutat. Miquel de Palol en el seu preciós llibre de memòries parla de Joan Badia com "una claror enmig de la grisor de pedra de la vida gironina"⁽⁶⁾. Badia intentà descriure literàriament la ciutat des d'altres àmbits amb una visió indefectiblement juvenívola, gràcil tal vegada, amb el mateix entusiasme i pruija que Josep Carner escriví els seus poemes de joventut. Vegem concretament tot el que Miquel de Palol digué en el text de les seves memòries (Hem subratllat en el text allò més significatiu que Palol diu a l'entorn de Badia, trets que s'atansen al que sostenim sobre el poeta):

Només un romangué, dissortadament, per ben poc temps, puix que no tenia encara vint anys quan ens deixava per sempre, per a mantenir una esperança-dora continuïtat d'aquella flameta intel·lectual que feia temps havia estat, més o menys encesa, més o menys vinclicant-se als vents que la feien oscil·lar, una claror enmig de la grisor de pedra de la vida gironina: en Joan Badia.

Badia, des del seu redós de l'obrador que els seus pares tenien al carrer de l'Argenteria, sense més horitzó que les cases grises del seu carrer, havia descobert i copsat tota la Girona que s'esfumava plàcida, quasi diríem camperola, sense inquietuds ni greuges; i l'interpre-

tà en els seus escrits de la manera fàcil i senzilla com ell la vivia.

La seva joventut cremava de febre de ciutat, i l'estimava amb un amor d'infant embadalit, i la ciutat, només que la ciutat, amb els seus carrers i rius, els seus jardins o els seus voltants, i les seves festes i hores grises, com a escenari també de la frisança d'un enamoriscament d'adolescent, omplien les seves proses i els seus versos.

El pecat de la novícia i Poemes de Girona és l'únic que ens resta d'ell: foren editats pels seus amics com a darrer homenatge, per gentilesa d'Isern i Dalmau el primer, i per les edicions de "La Revista" el darrer. Disperses quedaven les notes polítiques socials i catalanes, que escadusserament inseria en les publicacions més rellevants del dia.

Era un rebroll de quelcom que es perdia per molt temps i que dissortadament no pogué reeixir per massa vida com portava a dintre⁽⁷⁾.

«El rebroll de quelcom que es perdia»

En definitiva, la figura de Joan Badia, s'endevinava certament innovadora, era el rebroll que es perdia amb una tendència diferent a tot allò que s'havia produït i es produïa aleshores a la ciutat.

Com assenyalà Isern i Dalmau en el pròleg esmentat, Joan Badia es complagué en la seva poesia a mostrar-nos els ambients populars i quotidians de la seva ciutat; si més no podem fixar-nos en aquells poemes intitolats,

Les romanalles de la festa de carrer, Les sardanes nocturnes, on el poeta interpretà com ho féu també Rafael Masó, els ambients de la tranquil·la ciutat amb un cert to diríem d'ingenuïtat.

Carrer allargassat com ets tan diferent? Carrer, qui te l'ha dat aquell aire pesat de llanguiment? De què et pervé la trasmudança aquesta? "ahir que era la festa"

Ara les mans no es prenen, com abans, entre la fosca, a les palpentes i d'amagat i d'esquitllentes, ara les mans —oh joia blana!— Són llargues de donar per tota una sardana.

Joan Badia fou, en efecte, una personalitat estrictament juvenívola amb vel·leïtats de noucentista que mitjançant les seves paraules havia de fer perdurables moltes coses de les velles pedres de Girona. Ens caldria recordar, per altra banda, altres títols de poemes de Joan Badia on es reflecteix el sentit civilista (oposat a ruralista) que donà no tan solament als títols dels poemes ans als continguts.

Aquesta aquarel·la de Fidel Aguilar sembla evocar un dels millors poemes de Badia: "Marianna passa la Devesa".

Joan Badia s'emmirallava en Josep Carner...

... i era un seguidor de la filosofia d'Eugeni d'Ors.

Joan Badia

Ens cal fer esment de títols com ara *Girona fredeluga*, *L'elogi del campanar de Sant Feliu*⁽⁸⁾, *El convent de l'Escola Pia*, *El Romanç de les Fires*, *La Catedral*, *Girona, ciutat de l'Onyar*, *En la mort d'En Francesc X. Montsalvatge*, *Processó de Setmana Santa*, *Santes Esglésies de Girona antiga*, *Marianna passa la Devesa*. Segons n'Octavi Saltor, Badia era per a la ciutat de Girona...

La fermaça que perduraria reencarnada novellament, la guspira encesa que és l'ànima de la Urbs, i que per dessota d'aquella inquietud que és repòs i record, furguí calladament la flama de la intel·ligència i de l'art, encomanat-li tebior de cosa viva, per mercé filial de les vides selectes que glateixen dins el marc de pedra de la tradició, que és el cor d'aquella ciutat.

Joan Badia era en efecte, sota la seva polidesa displicent, darrera una lenta ganyota passiva, el novell sojorn de la flama espiritual de la Urbs; representava, amb sa joventut el millor i l'únic heretatge complet dels seus consagrats.

La personalitat iniciada del malaguanyat company era formada doblement: primer, d'una sensibilitat aguda i precisa, moderna i ferinada, saturada ensem d'art i d'ironia, hàbil alhora en estilització i en el comentari; segon, de l'ambient ciutadà on vivia, apte per l'elegia melangiosa i les evocacions amorosides per la pols entenedidora del temps. D'aquests dos elements es nodria principalment la inventiva del poeta⁽⁹⁾.

Veïnatge literari de Josep Carner

Veiem, doncs, com N'Octavi Saltor ens remarca encertadament determinats trets de l'obra poètica del jove

gironí. Ja hem avançat la filiació carneriana que notem en el poeta; fóra interessant també d'estudiar la gènesi literària de Badia, gènesi que nosaltres vinculem amb el poeta Josep Carner i a les mateixes *Auques i Ventalls*. En primer lloc i, com a mostra curiosa que corrobora ço que sostenim, podríem dir que Badia accentuà aquest emmirallament cap a la figura de Josep Carner, arran de la celebració dels Jocs Florals de l'Empordà que organitzava anualment l'Ateneu Empordanès de Barcelona. Concretament, trobem junts Josep Carner i Joan Badia, en la celebració anual de la tercera convocatòria dels esmentats premis literaris⁽¹⁰⁾.

Isern i Dalmau, al qual ja hem fet referència, diu que aquesta hauria d'ésser la veritable consagració poètica de Joan Badia, el seu primer reconeixement públic, una avinentesa que posa de manifest el veïnatge literari del gironí amb "El príncep dels poetes". Comptat i debatut, si hem de notar alguna influència a la malauradament migrada producció literària de Badia, aquesta és sens dubte carneriana. Per tal de remarcar això que diem i per tal que hom vegi el contagi o la influència de Carner en Badia podríem fixar-nos en el caire que pren el poema el qual precisament duu el títol i té la forma d'una auca. El títol del poema de Badia és *Auca de l'amor d'un instant dintre Sant Daniel*:

**A una escala vora el riu
—qui la troba, ja li diu
emprendré una modisteta
que li faci amor denteta.
Cercarem un món més nou
per al seny que se'ns desclou.
I triant, triant alhora,
de ciutat ja serem fora.**

**I tombant Sant Daniel,
—que l'engany ja sobta el cel—
tot l'embruix de la muralla
desfarem d'una rialla.**

**A la font, qui fa recés,
llençaria el primer bes.**

**El gripau flautejaria
com aquell que ens descobria.**

**Al davant d'aquell convent
ja em vindrà el penediment.**

**Però el posat d'una pagesa
revestida d'incertesa,**

**ens dirà que ningú ens cap
tant d'amor que escalfa el cap.**

**I amb el fresc d'una ventada
tindrè amor per més durada.**

**Al davant d'aquests xiprers,
com si el núvol em reptés,**

**altre cop enterraria
l'enamor i cantaria**

**a l'església del costat
una absoluta pel seu fat,**

**tot guaitant, per si ella es gira,
la donzella cap a on tira.**

**Esbandida al Galligans
tan novella com abans.**

Després d'aquest poema on Badia l'empreguà amb caire carnerià, amb la "modisteta que d'amor li féu denteta", estem en condicions —conscients en tot moment que són mínimes— de corroborar la influència del poeta barceloní en els versos de Badia. La mateixa forma dels versos, l'humor del poema, les mateixes noietes i modistetes ens remetent al moll de l'os de les *Auques i Ventalls*. Modistetes?, la singularitat del personatge i aquesta tasca aleshores tan femenina, sorgeix com a motivació en ambdós personatges. Ben segur Badia s'inspirà en aquell títol carnerià que apareix a les

Auques i Ventalls, en aquell poemet intitulat *Rètol d'una modista*. Altrament són comunes altres motivacions en els dos poetes. Carner al llibre de poemes que acabem d'esmentar es referí a "la boira fina barcelonina" en el poema *Boira de la nit*, Badia tingué també per a la seva ciutat un *Elogi de la boira*. Les concomitàncies hi són, si es vol escadusseres, però al capdavant el que venim a sostenir és que l'autor gironí restà influenciat per aquest Carner idíl·lic, enamorat i humorista de les *Auques i Ventalls* de 1914.

L'evolució poètica de Badia, i també la resta de la seva producció se sostingué des dels seus inicis, no en una mirada cap a tot allò rústec i aspre que donà el modernisme i molt especialment el de les nostres comarques (Ruyra, Bertrana, Víctor Català, Miquel de Palol, Pous i Pagès etc.), sinó vers l'òrbita dels noucentistes més dandis i refinats. N'Octavi Saltor en la conferència a la qual hem al·ludit ens dóna fe del carnerianisme que nosaltres hem entrellucat en Badia. Badia, doncs, passà a la història de la nostra literatura com un desconegut, però, tanmateix els qui el conegueren o llegiren els seus poemes i narracions el posaren vora la figura d'aquell *artista arbitrari del noucentisme català* que fou Josep Carner. Hem d'assenyalar àdhuc que no foren només els autors o els lectors de la seva obra els qui veieren en el jove Badia el Josep Carner de Girona, ans fou el mateix poeta gironí qui es definí o es retractà com a carnerià. Referint-se a l'Enric –personatge protagonista d'un dels seus contes– el féu parlar d'aïtal manera, denotant conseqüentment elements de la seva pròpia biografia: "Aquest sentit de la ironia li va anar prenent major irribilitat del fet d'haver llegit les "Auques i Ventalls", d'en Josep Carner, que són uns versos que farien enamorar si no fos que a l'hora de la feina fan l'ullet com si diguéssim"⁽¹¹⁾.

Les influències d'Eugeni d'Ors

Vista la relació entre el poeta i contista gironí amb l'autor dels *Fruits Saborosos*, podríem veure també com el bagatge de la literatura orsiana es deixà notar en les seves creacions. El poeta, *aprenent de noucentista*, ben segur degué ésser també un seguidor de la filosofia que expressava N'Eugeni d'Ors des de la seva columna diària a *La Veu de Catalunya* i tampoc l'estil i les motivacions de Xènius no van passar desapercibudes en la seva obra poètica⁽¹²⁾. Una de les mostres la podríem apreciar en aquell cant de Badia *A la dona eterna*:

A la dona eterna

Dintre la nit del meu neguit,
dintre el migdia que enlluerna,
serà el repòs o em serà crít
la dona eterna.

Serà una estrella o serà als ulls,
serà en el pas o en el camí que el mena,
però diré: "Tots els esculls
sols onejar, com una espatlla plena,
s'han fos endins". I l'onejar: "Per què no em culls,
ara que sóc imatge aliena".

Ara que sé la solitud dels morts
i tinc la gran recança d'aquella companyia
i sé que la mort d'altres ens fa tornar menys forts
i, per tornar-los cridaria,
jo et veig a tu com un retorn
–o dona eterna meva!–
i el teu respir és com un so de corn
que enllà dels mons estriba.

I així com l'arbre va perdent els brancs
quan la tardor trontolla
i va eixugant sota els núvols blancs
la saba molla,
ben altrament, o dona eterna, el seny
si sempre hi ets ens treurà brostada forta
d'aquells mateixos brancs que el vent empeny
i el riu del temps s'emporta.

Passa la dona eterna dintre el vent
i hi ha un tremolor triomfal de fulles;
passa la dona eterna sobre la mar dorment
i d'alegres repiquen les curculles;
passa la dona eterna sota el cel
i el blau s'afua
i el núvols cotonosos, sense vel,
prenen tirat de dona nua.

Ara la joia és tan abstracta...
–les branques desmaiades em semblen ton cabell–
però quan siguis flor de tacte,
claror dels ulls, frescor de pell,
i a vora el temps sigui concreta
sense cap mica d'il·lusió
i perfilada i pura i neta
amb el repòs de l'horitzó,
jo podré dir que ja et tenia
del temps d'abans al meu costat
i ta lloança tornaria
fent la lloança del passat.

Si jo fos d'aquesta terra
que tot té un aire de perfil,
que el mar s'hi acosta i se'ns hi enterra
i fa incorrupte el nostre abril,
que el predicar se'ns torna un geste
i el pensament se'ns torna un fruit.
–Oh! si no fos la terra aquesta
que m'ha pastat i que m'ha cuit!,
potser la dona eterna que sempre fóra
la gràcia voladera d'un ennuig,
o el plany tranquil del brollador que plora
o el restre de l'ocell que fuig.

Però mentre al fons dels ulls hi siga
l'aigua d'aquest mediterrà
i en el record d'una deessa antiga
de la Grècia d'enllà,
jo esperaré la dona eterna amiga
perquè també s'encarnarà.

Joan Badia

En el present poema podem apreciar com el poeta deixa més o menys constància de les impressions que li degué suggerir la lectura de les glosses orsianes que cantaren les excel·lències de la ideal i harmònica Teresa, "La Ben Plantada" d'Eugeni d'Ors. L'essència o model de feminitat que "Xènius" propugnà des de les pàgines del diari *La Veu de Catalunya* i que constituïren les glosses que donaren forma a una de les obres més conegudes del "Glossador" a Catalunya, es feren sentir també en l'obra narrativa i poètica de Joan Badia. Val a dir que en un dels contes la dama enamorada que hi apareix es diu també simptomàticament Teresa. Vegem per tal de refermar aquest matís orsià en el contista de Girona, el següent passatge d'un dels contes del llibre *El pecat de la novícia i altres contes*:

Del fet de dir-se ella Teresa, tots els estudiants ja li deien: Teresa, la Ben Plantada. Com que no era gironina, sinó de la costa, l'Enric va corregir: Teresa, la Ben Trasplantada. Els estudiants anaren endevinant l'habitual camí d'ella i a l'endemà en tot ell, a les parets, hi havia un devessall d'inscripcions. "Teresa, la Ben Trasplantada"; "Teresa, la Ben Transplantada"... com en el bosc de la Marcolfa⁽¹³⁾

El petit passatge del conte, denota ben bé que l'autor coneixia amb profunditat els articles d'Eugeni d'Ors. Sens dubte, doncs, també Teresa fou per a Badia la dona arquetípica, talment com aquella Teresa que proposà l'Ors com a model de bellesa mediterrània, com a model de classicisme,

EDICIONS «NAUSICA»

Sèrie 1.ª - Núm. 1°

JOAN BADIA

EL PECAT DE LA
NOVICIA
I ALTRES CONTES

Pòrtic de E. Isern Dalmau

EDITORIAL POLÍGLOTA
PUBLISHED BY
IMPRESA ALTA BARCELONA
1924

com a model de l'elegància, de catalanitat; sospitem que aquesta fou motiu d'inspiració per al poeta gironí. Badia s'inspirà en un model de dona orsià, un model que Eugeni d'Ors, al cap i a la fi, qui sap si s'inspirà en bona part en aquell model de dama que ja Dante Alighieri havia preconitzat a *La Vita Nuova*.

En conclusió, ens cal dir que Joan Badia, el jove poeta de la vella Girona, no estava tampoc gaire lluny d'ésser proclamat com un dels capdavanters del noucentisme a la nostra ciutat. Tal vegada Badia no assolí la plena categoria com a autor literari noucentista, però podem romandre absolutament convençuts que si el poeta no s'hagués vist en la fatalitat de la mort,

aquest, molt possiblement haguera esdevingut un poeta de la categoria d'un Josep Carner o d'un Guerau de Liost; si més no podríem aventurar una mica més la nostra elucubració i considerar Badia com el millor aprenent de noucentista de Girona; la seva poc coneguda obra n'és la prova més feaent, per l'humor, la ironia, pels motius senzills i espontanis que se'n desprenen i que agafà directament de la seva experiència viscuda a la ciutat. Al capdavant, com apuntava Eugeni d'Ors, "el numen de la ciutat" inspirà també Badia.

NOTES

(1) Josep MURGADES, "Assaig de revisió del Noucentisme", dins *Els Marges*, n.º 7, Barcelona, 1976.

(2) Vegeu Eugeni d'Ors, "Elogi de Girona"; s'inclou aquesta glosa tot i tractant-se d'un text en prosa, a Alexandre PLANA, *Antologia de poetes catalans moderns*, Societat Catalana d'Edicions, Barcelona, 1914.

(3) Vegeu l'estudi de Dolors OLLER, *La poesia de Rafael Masó* (per a una anàlisi de la poètica noucentista), Col·legi Universitari de Girona, 1980. Segons l'article de Narcís COMADIRA "El Noucentisme a Girona: Rafael Masó", dins "Recerques", n.º 14, ps. 113-122, Barcelona, 1983, ens és lícit de parlar, en efecte, de noucentisme a Girona. Entenem, que hom parla o hom pot parlar de noucentisme referint-se sobretot a Rafael Masó. Definitivament Comadira diu que "explicar el noucentisme gironí és explicar Rafael Masó". Comadira parla de Masó com a noucentista en diverses facetes que es complementen entre si, com a artista, com a arquitecte i com a poeta, és a dir, veient Masó com a un autèntic i integral noucentista; talment Eugeni d'Ors en el seu "Elogi de Girona" amb les seves retòriques paraules es referí a Rafael Masó:

"Però tu amagues, Girona, en ton si el jove arquitecte Amorós. El qui té l'ànima tan nova i palpitant i sucosa i plena de futur..." Rafael Masó fou, doncs, el consagrat del noucentisme a Girona, no obstant una panacea que ens permeti de parlar o d'ampliar en gran manera el debat sobre el noucentisme a Girona, la nostra voluntat és només la de contribuir a afegir quelcom a aquest possible noucentisme literari gironí.

(4) Article de Josep MURGADES.
(5) Del pròleg d'Isern i Dalmau a *El pecat de la novícia i altres contes*, Edicions Nausica, Sèrie 1.ª, Políglota, Barcelona, 1924.

(6) Miquel de PALOL, *Girona i jo*, p. 234, Editorial Pòrtic, Barcelona, 1972.

(7) Idem Miquel de PALOL, Op. cit., p. 234.

(8) Poema premiat al Consistori dels Jocs Florals de la ciutat de Girona al 1918, premi de Lluís Ferrer i Vidal. Aquest poema no sortí publicat en la tria que hom féu en edició d'homenatge i que s'intitulà *Poemes de Girona*.

(9) Octavi SALTOR, Fragments d'una conferència sobre *El poeta gironí Joan Badia i Girona*. Hem extret el fragment d'aquesta conferència que es publicà a la revista *Presència* el mes d'octubre de 1968.

(10) L'atorgament dels premis d'aquesta convocatòria dels Jocs Florals de l'Empordà tingué lloc a la vila de Torroella de Montgrí el 25 de setembre de 1921. Joan Badia concorregué al premi amb el recull titulat *Rimes de Faula i Ironia*. Resultaren premiats en l'esmentat concurs: Ventura Gassol, Joan Santamaria (prosa), Marià Manent, Carles Soldevila (prosa), Josep Carner i Joan Badia (poesia).

(11) Joan BADIA, "l'amor de la fugacitat", dins *El pecat de la novícia i altres contes*, p. 32.

(12) La redacció de "La Revista" posà un pròleg als *Poemes de Girona* de Joan Badia en el qual hom diu: "En aquest recull d'avui, ultra coses realment definitives com "Marianna passa la Devesa" autèntica creació de Badia, hi ha exercicis de sensibilitat i d'interpretació de paisatge i copioses motivacions gironines, escrites entre el record de Josep Carner i de J. M. de Sagarra de les "Cançons d'abril i de novembre". També trobem, entremig, un cert deler d'abstractesa pervingut d'expressar liricament les actituds filosòfiques del noucentisme dorsià". (El subratllat és nostre).

(13) Op. cit., pàg. 28.